

Arrest

nr. 125 163 van 3 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat C. BUYTAERT, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Rasht en bent u Iraans staatsburger. Ongeveer negen maanden geleden ontmoette u op uw werk M. M. (...). De tweede keer dat u hem ontmoette vertelde hij u dat hij bekeerd was tot het christendom en dat hij naar een protestantse huiskerk ging. Uzelf was al jaren zoekende en vertelde hem dat u verschillende boeken had gelezen over de spirituele beweging Eckankar. U zag M. (...) hierna geregeld op het werk, bij hem thuis en ook eens bij u thuis. Hij vertelde u nog meer over het christendom en na een tot twee maanden besloot u zich te bekeren tot het protestantisme. U besloot samen met M.(...) een zaak op te starten. In het begin van de twaalfde maand van 1392 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met februari/maart 2014 in de Europese tijdrekening) gingen jullie samen naar een winkel om een officiële stempel van

jullie nieuwe bedrijf aan te vragen. Jullie geraakten aan de praat met de vrouw van de winkel over geloof en jullie maakten grappen over de profeet Mohammad. U vertelde de vrouw dat u geen miserie meer had want dat u was bekeerd naar het christendom en M.(...) vertelde haar dat hij naar een huiskerk ging. M.(...) gaf de vrouw een brochure over het christendom en zei haar dat ze steeds mocht bellen mocht ze nog vragen hebben. Tijdens jullie hele gesprek was er in de winkel een man aanwezig die jullie gesprek kon meevolgen. Aangezien de vrouw zonder gêne over deze zaken met jullie sprak, ging u ervan uit dat ze de man kende en kon vertrouwen. De volgende dag kreeg u telefoon van de zoon van M.(...), die u wist te vertellen dat zijn vader aangehouden was. U begaf zich naar uw zus en vertelde haar over uw bekering. U zette hierna een groot bedrag op de rekening van uw zus, uit schrik dat de autoriteiten uw rekening zouden blokkeren. Hierna ging u terug naar de winkel van de stempel. De winkel was gesloten. Van de burens hoorde u dat er de dag voordien blijkbaar twee christenen waren geweest en dat de winkel daarom gesloten was. Toen werd het u duidelijk waarom M.(...) aangehouden was en dat de autoriteiten ook naar u op zoek waren. U keerde terug naar uw zus, waar u hoorde dat de autoriteiten bij uw moeder waren binnengevallen op zoek naar u en spullen van u, waaronder informatie over Eckankar, in beslag hadden genomen. U reisde naar een vriend in Ziyabar, waar u gedurende twee weken ondergedoken verbleef. Tijdens deze periode ontving uw moeder thuis een convocatie voor u waarmee u zich diende aan te melden bij de autoriteiten. Op 8-1-1393 (28-3-2014) reisde u naar Urumieh, van waaruit u naar Turkije reisde. Vanuit Istanbul reisde u met een vals Grieks paspoort en de smokkelaar via twee tussenstops naar België, waar u op 3 april 2014 werd aangehouden op de luchthaven van Zaventem. Diezelfde dag vroeg u in België asiel aan. U wenst niet naar Iran terug te keren uit angst er ter dood veroordeeld te worden wegens uw bekering. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); en een kopie van de convocatie d.d. 15-12-1392 (6-3-2014) waaruit blijkt dat u zich diende aan te melden bij de Algemene Rechtbank van Rasht in verband met beledigingen tegen de profeet en uw bekering.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Iran op de helling zetten. Zo is het hoogst merkwaardig dat u reeds bij uw tweede ontmoeting met Mohammad over religie sprak waarbij hij u vertelde dat hij bekeerd was tot het christendom en u hem vertelde al lang zoekende te zijn en zich te interesseren in de spirituele beweging Eckankar (CGVS, p. 7). U ging hierna geregeld naar het huis van M.(...), waar jullie spraken over het christendom. Het is evenwel opmerkelijk dat u niet weet hoe M.(...) vrouw heet en hoe twee van zijn drie kinderen heten (CGVS, p. 8). Ook uw verklaringen betreffende het gesprek met de vrouw van de winkel, met wie jullie grappen maakten over de profeet Mohammad en aan wie u vertelde dat u christen was, zijn maar weinig aannemelijk. Niet alleen is het opmerkelijk dat u met een wildvreemde vrouw gesprekken voert waarbij de profeet beledigd wordt en u toegeeft christen te zijn, nog opmerkelijker is het dat u dit gedaan zou hebben terwijl een andere klant in de winkel aanwezig was die het hele gesprek kon meevolgen (CGVS, p. 16). Gezien de Iraanse context is dit maar weinig geloofwaardig. Nadat u op de hoogte was gebracht van M.(...) 's aanhouding, keerde u toch nog terug naar de winkel van de stempel. Pas toen u zag dat deze gesloten was en u hoorde dat dit in verband met het bezoek van twee christenen was, realiseerde u zich waarom M.(...) aangehouden was en dat ook u gezocht werd (CGVS, p. 16). Dit is evenwel opmerkelijk, gezien u verklaarde zich, na het nieuws over M.(...) 's aanhouding te hebben ontvangen, reeds te hebben afgevraagd waarom ze u niet eerst aangehouden zouden hebben en u, nog voordat u naar de winkel terugkeerde, geld overschreef op de rekening van uw zus, uit schrik dat uw rekening geblokkeerd zou worden (CGVS, p. 16).

Dat uw geloofwaardigheid op de helling staat, blijkt overigens ook uit het feit dat u niet weet wat er met uw vriend M.(...) gebeurde. U verklaarde hieromtrent dat u nooit meer heeft geprobeerd Mohammad te bellen en u ook aan uw familie nooit heeft willen vragen informatie over M.(...) te zoeken (CGVS, p. 27). Uw uitleg dat u het niet aan uw familie heeft gevraagd omdat u hen niet in de problemen wil brengen (CGVS p. 27) volstaat niet. Dat u hierover geen enkele informatie had, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is

met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering bekeerd te zijn tot het christendom (CGVS, p. 5-6). Zo beweerde u dat u zich tot het protestantisme heeft bekeerd. U wist evenwel niet tot welke kerk of streek van het protestantisme en wist ook niet of er nog andere strekkingen bestonden (CGVS, p. 6, 11). U beweerde de Bijbel gelezen te hebben, maar uit uw verklaringen blijkt dat u noch de Openbaring van Johannes, noch het boek Handelingen van de Apostelen heeft gelezen (CGVS, p. 19). U beweerde verkeerdelijk dat het Nieuwe Testament begint met Lukas en dat niet alleen Johannes maar ook Mattheus en Marcus brieven hebben geschreven (CGVS, p. 19). Herodes kende u verkeerdelijk als de Romeinse koning die getracht heeft Jezus te bevrijden en te redden van zijn kruisiging. Van Pontius Pilatus had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 20). Of Herodes een invloed gehad heeft op het jonge leven van Jezus wist u niet en u beweerde dat Jezus nooit in Egypte is geweest (CGVS, p. 20). Tot slot meende u dat sacramenten belangrijke zaken in een geloof zijn zoals geloven, zonde, wedergeboorte, de kerk en het kruis. U voegde hier foutief aan toe dat het protestantisme evenveel en dezelfde sacramenten erkent als het katholicisme (CGVS, p. 23-24).

Uit uw verklaringen blijkt wel dat u beschikt over een kennis van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat u deze gelezen heeft / het christendom bestudeerd heeft. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen aldus een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering. Bovendien stelt u uitdrukkelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran niet over uw bekering zou spreken omdat u niet over voldoende kennis beschikt, maar vooral uit schrik voor de autoriteiten (CGVS, p. 25-26).

Wat betreft uw verklaringen in het verleden geïnteresseerd te zijn geweest in de spirituele beweging Eckankar en hierom in 1391 (2012-2013) bij het Ettelaat (Ministerie van Informatie) een beloftebrief te hebben moeten ondertekenen (CGVS p. 15, 26) kan tot slot worden vastgesteld dat u geen (geloofwaardige) elementen heeft aangebracht die in dit verband zouden kunnen wijzen op een actueel risico op vervolging of ernstige schade in het geval van een terugkeer naar Iran. Gelet op het feit dat de door u geschetste vluchtaanleiding ongeloofwaardig is (cf. supra), kan er immers evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat de autoriteiten bij de inval bij uw moeder thuis spullen van o.a. Eckankar in beslag zouden hebben genomen (CGVS, p. 15). Bovendien gaf u aan zich al enige tijd niet langer met deze spirituele beweging bezig te houden (CGVS, p. 26). Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat u na de beloftebrief in 1391 (2012-2013) nog gevisieerd zou zijn wegens uw interesse in Eckankar en zijn er aldus, gelet op alles wat voorafgaat, goede redenen om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen,

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uw geboorteboekje bevestigt enkel uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, die in deze beslissing niet ter discussie staan. De convocatie kan evenmin deze beslissing wijzigen. Om bewijskrachtig te zijn dient een document immers ondersteund te worden door coherente

en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Overigens blijkt uit jarenlange door het Commissariaat-generaal uitgevoerde analyses van documenten die door Iraanse asielzoekers neergelegd werden dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van het door u neergelegde document.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2,48/3,48/4,48/6,48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Daarnaast voert hij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur. Verzoeker verwijst naar een rapport van het Deense immigratiedienst met betrekking tot de bekering tot het christendom in Iran (*Landinfo – Country of Origin Information Centre, Iran: On Conversion to Christianity, Issues concerning Kurds and Post-2009 Election Protestors as well as Legal Issues and Exit Procedures, Februari 2013*).

Verder houdt hij een uiteenzetting met betrekking tot de bewijslast en het voordeel van de twijfel dat hem volgens hem moet worden toegekend. Hij voert nog aan dat de door hem aangehaalde informatie blijkt dat mensen voor bekering worden aangesproken in de bibliotheek, in de bazaar en worden benaderd door vrienden en familie. Hij meent dan ook dat zijn benadering door M. geloofwaardig is en in overeenstemming met de objectieve informatie die hij citeert. Daarnaast voert hij aan dat het feit dat verzoeker niet wist hoe M. 's vrouw en twee kinderen heten, niet de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, hij kwam enkel langs bij M. om over het christendom te praten. Met betrekking tot het motief dat het opmerkelijk zou zijn dat hij met een wildvreemde in de winkel grappen gemaakt zou hebben over de profeet Mohammed en zou verteld hebben dat hij christen was, voert verzoeker aan dat uit de informatie van het Deense immigratiedienst blijkt dat mensen worden aangesproken in openbare plaatsen, waar dus ook winkels toe kunnen behoren. Daarnaast wijst hij er op dat hij naïef was en overmoedig. Met betrekking tot het motief dat hij zich pas na zijn terugkeer naar de winkel realiseerde waarom M. was aangehouden en dat hij zelf ook gezocht werd, terwijl hij zich daarvoor reeds had voorbereid op een aanhouding, voert hij aan dat hij angst had en zich tegelijkertijd probeerde zo goed mogelijk informeren over hetgeen zich had afgespeeld. Hij meent dan ook dat dit de geloofwaardigheid niet aantast. Met betrekking tot het feit dat hij niet weet wat er met zijn vriend M. gebeurde, wijst verzoeker er op dat uit het Deense rapport blijkt dat bekeerlingen niet willen dat hun familie in gevaar komt omwille van hun eigen religieuze keuze, bovendien is hij zich wel degelijk gaan vergewissen van de situatie door terug te keren naar de winkel, terwijl hem anderzijds wordt verweten dat hij zich niet voldoende heeft geïnformeerd over bepaalde aspecten van wat er met zijn vriend gebeurde. Hij meent dat de motivering op dit punt tegenstrijdig is. Waar hem wordt verweten dat hij onwetend is over bepaalde stromingen binnen het protestantisme en over sommige aspecten van de Bijbel, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal in zijn beslissing wel degelijk aanvaardt dat verzoeker de Bijbel en het christendom bestudeerd heeft. Dit is aldus contradictoir.

Met betrekking tot het feit dat de autoriteiten bij een inval bij zijn moeder thuis spullen van onder andere Eckankar zou gevonden hebben, voert verzoeker aan dat uit objectieve informatie blijkt dat religieuze spullen daadwerkelijk in beslag worden genomen. Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat er op het CGVS een samenwerkingsplicht rust om de waarheid te achterhalen en dat in het licht van het arrest Singh van het EHRM, het niet louter volstaat te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid. Het is ook van mening dat het voordeel van de twijfel conform artikel 48/6 van de vreemdelingenwet hem moet worden toegekend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Verzoekers relaas wordt ongeloofwaardig geacht op grond van de volgende motieven:

- het is hoogst merkwaardig dat verzoeker reeds bij zijn tweede ontmoeting met M. over religie sprak waarbij deze hem vertelde dat hij bekeerd was tot het christendom en verzoeker hem vertelde al lang zoekende te zijn en zich te interesseren in de spirituele beweging Eckankar. Verzoeker ging hierna geregeld naar het huis van M., waar zij spraken over het christendom. Hij weet echter niet hoe M. 's vrouw heet en hoe twee van zijn drie kinderen heten. Ook het gesprek met de vrouw van de winkel, met wie zij grappen maakten over de profeet Mohammad en aan wie verzoeker vertelde dat hij christen was, zijn weinig aannemelijk. Het is niet alleen opmerkelijk dat hij met een wildvreemde vrouw gesprekken voert waarbij de profeet beledigd wordt en hij toegeeft christen te zijn, nog opmerkelijker is het dat hij dit gedaan zou hebben terwijl een andere klant in de winkel aanwezig was die het hele gesprek kon meevolgen. Gezien de Iraanse context is dit weinig geloofwaardig. Nadat hij op de hoogte was gebracht van M. 's aanhouding, keerde hij toch nog terug naar de winkel. Pas toen hij zag dat deze gesloten was en hoorde dat dit in verband met het bezoek van twee christenen was, realiseerde hij zich waarom M. aangehouden was en dat ook hij zelf ook gezocht werd. Dit is evenwel opmerkelijk, gezien verzoeker verklaarde zich, na het nieuws over M. 's aanhouding, reeds te hebben afgevraagd waarom ze hem niet eerst aangehouden zouden hebben en hij, nog voordat hij naar de winkel terugkeerde, geld overschreef op de rekening van zijn zus, uit schrik dat zijn rekening geblokkeerd zou worden;
- verzoeker weet wat niet er met zijn vriend M. gebeurde. Hij verklaarde dat hij nooit meer heeft geprobeerd M. te bellen en ook aan zijn familie nooit heeft willen vragen informatie over M.

- te zoeken. De verklaring dat hij zijn familie hiermee niet in de problemen wil brengen volstaat niet. Over een element dat integraal deel uitmaakt van de kern van zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, heeft verzoeker geen enkele informatie;
- er wordt geen geloof gehecht aan de bewering dat hij zich bekeerde tot het christendom. Verzoeker beweert tot het protestantisme te behoren, maar weet niet tot welke kerk of stekking van het protestantisme en weet ook niet of er nog andere stekkingen bestonden. Hij beweert de Bijbel gelezen te hebben, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij noch de Openbaring van Johannes, noch het boek Handelingen van de Apostelen heeft gelezen. Hij beweert verkeerdelijk dat het Nieuwe Testament begint met Lukas en dat niet alleen Johannes maar ook Mattheus en Marcus brieven hebben geschreven. Herodes noemt hij verkeerdelijk als de Romeinse koning die getracht heeft Jezus te bevrijden en te redden van zijn kruisiging. Van Pontius Pilatus heeft hij nog nooit gehoord. Of Herodes een invloed gehad heeft op het jonge leven van Jezus wist hij niet en hij beweerde dat Jezus nooit in Egypte is geweest. Tot slot meende hij dat sacramenten belangrijke zaken in een geloof zijn zoals geloven, zonde, wedergeboorte, de kerk en het kruis. Hij voegde hier foutief aan toe dat het protestantisme evenveel en dezelfde sacramenten erkent als het katholicisme;
 - uit zijn verklaringen blijkt wel dat hij beschikt over een kennis van de Bijbel, hetgeen erop wijst dat hij deze gelezen heeft / het christendom bestudeerd heeft. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen aldus een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is niet van toepassing op zijn geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn bekering. Bovendien stelt verzoeker uitdrukkelijk dat hij bij een eventuele terugkeer naar Iran niet over zijn bekering zou spreken omdat hij niet over voldoende kennis beschikt, maar vooral uit schrik voor de autoriteiten;
 - wat betreft zijn verklaringen in het verleden geïnteresseerd te zijn geweest in de spirituele beweging Eckankar en hierom in 1391 (2012-2013) bij het Ettelaat (Ministerie van Informatie) een beloftebrief te hebben moeten ondertekenen wordt vastgesteld dat hij geen (geloofwaardige) elementen heeft aangebracht die in dit verband zouden kunnen wijzen op een actueel risico op vervolging of ernstige schade in het geval van een terugkeer naar Iran. Gelet op het feit dat de door hem geschetste vluchtaanleiding ongeloofwaardig is, kan er evenmin geloof gehecht worden aan zijn bewering dat de autoriteiten bij de inval spullen van o.a. Eckankar in beslag zouden hebben genomen. Bovendien gaf verzoeker aan zich al enige tijd niet langer met deze spirituele beweging bezig te houden. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat verzoeker na de beloftebrief in 1391 (2012-2013) nog geïnteresseerd zou zijn wegens zijn interesse in Eckankar;
 - de neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Zijn geboortebrief bevestigt enkel zijn identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat, die thans niet ter discussie staan. Met betrekking tot de convocatie, dient een document ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is. Daarnaast blijkt uit jarenlange door het Commissariaat-generaal uitgevoerde analyses van documenten die door Iraanse asielzoekers neergelegd werden dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren, zodat ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van het door hem neergelegde document;

2.2.4. Daargelaten de vraag of het waarschijnlijk is dat verzoeker reeds bij zijn tweede ontmoeting met M. over religie sprak, blijkt verzoeker daarna regelmatig naar het huis van M. te zijn gegaan. Waar verzoeker hieromtrent aanvoert dat het feit dat hij niet de naam kent van M. 's vrouw en kinderen, niet pertinent is bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging van zijn bekering tot het christendom, stelt de Raad vast dat dit motief verband houdt met de precieze feitelijke omstandigheden waarin zijn toenadering tot christendom en bekering zich voltrok. Hoewel niet doorslaggevend, betreft het hier een eerste motief in de globale beoordeling van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat uit de door hem aangehaalde informatie blijkt dat mensen voor bekering worden aangesproken in openbare plaatsen zoals de bibliotheek of de bazaar, weerlegt hij hiermee niet het motief dat het in Iraanse context van een onwaarschijnlijk grote onvoorzichtigheid getuigt om tegen een vrouw die hij hoegenaamd niet kent, beledigende grappen te vertellen over de

profeet Mohammed en zich daarbij te profileren als christen waar bovendien nog een onbekende man in de winkel aanwezig was die het gesprek duidelijk volgde (gehoorverslag p. 16). De verklaring dat hij naïef en overmoedig was, is een postfactum verklaring die niet van aard is het hoogst onwaarschijnlijk karakter van deze verklaring te weerleggen. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoeker in zijn verzoekschrift zelf uitgebreid wijst op de risico's voor christelijke bekeerlingen in Iran.

Waar verzoeker, met betrekking tot het feit dat hij terugkeerde naar de winkel, aanvoert dat hij zich slechts wou vergewissen van hetgeen zich had afgespeeld, verklaarde verzoeker inderdaad dat hij het vreemd vond dat eerst M. gearresteerd werd en dat hij verwachtte dat hij eerst worden aangehouden. Hiermee geeft hij te kennen dat hij wel degelijk wist waarom M. werd gearresteerd; uit het feit dat hij naar zijn zus ging, haar vertelde dat hij misschien werd gezocht en geld op de rekening van zijn zus overzette omdat hij vreesde dat zijn rekening zou worden geblokkeerd, blijkt duidelijk dat verzoeker wist dat hij gezocht zou worden omwille van zijn bekeringsactiviteiten. Verzoekers verklaring dat pas nadat hij aan de burens van de winkel vroeg wat er gebeurd was en het hem toen begon te dagen dat hij gezocht werd omwille van het gesprek in de winkel, wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht aangemerkt als ongerijmde verklaring. Verzoekers postfactum verklaring dat hij enkel op zoek ging naar nadere informatie, is niet van aard deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen recht te zetten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het gehoor blijkt geeft noties te hebben van het christendom, evenwel worden er in de bestreden beslissing ook verschillende lacunes en foutieve antwoorden vastgesteld. De beslissing om zich, in een streng islamitische maatschappij als Iran, te bekeren tot het protestantisme is een ingrijpende keuze, waarvan kan worden aangenomen dat deze niet licht wordt genomen. Derhalve kon, gelet op verzoekers verklaringen, een behoorlijke kennis worden verwacht, die verder gaat dan een louter algemene interesse voor het christendom. Zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet weet tot welke strekking van het protestantisme hij zich zou hebben bekeerd, bleek hij geen kennis te hebben van de protestantse sacramenten, kon hij de historisch/bijbelse figuren van Herodes en Pontius Pilatus niet duiden, kende hij niet de vlucht naar Egypte, en vertoonde zijn kennis van het Nieuwe Testament verschillende lacunes. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker zijn bekering tot het protestantisme niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker meent dat er een tegenstrijdigheid is tussen het feit dat aanvaard wordt dat hij een zekere kennis van het christendom heeft, terwijl anderzijds hem een gebrek aan kennis wordt verweten, is de Raad van oordeel, om de hierboven gestelde redenen, dat dit te dezen niet het geval is.

Vervolgens wordt gemotiveerd dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Er blijkt zelfs uit dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en zijn geloof in discretie beleeft, er geen redenen zijn om hierdoor problemen met de autoriteiten te krijgen. Er wordt gemotiveerd dat de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran goed in staat zijn hun geloof binnen deze grenzen te beleven. Dit geldt eveneens voor bekeerde moslims. Er wordt enkel een risico op vervolging vastgesteld met betrekking tot bekeerde moslims die actief deelnemen aan huiskerken. Gelet op het feit dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers bekering, is dit te dezen niet het geval.

Waar verzoeker nog aanvoert dat uit de door hem aangebrachte informatie blijkt dat religieuze spullen daadwerkelijk in beslag worden genomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat volgens verzoekersverklaringen, de inval in het huis van zijn moeder het gevolg is van gebeurtenissen in de winkel, dewelke ongeloofwaardig werden bevonden. Dienvolgens is ook de inval en het vinden van voorwerpen gelieerd aan de beweging Eckankar, ongeloofwaardig. Door te verwijzen naar het algemene feit dat religieuze voorwerpen in beslag kunnen worden genomen, doet verzoeker geen afbreuk aan dit motief. Bijgevolg werd terecht vastgesteld dat na de beloftebrief in 1391 (2012-2013) verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij omwille van zijn interesse in Eckankar nog vervolging zou dienen te vrezen.

Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht die op het Commissariaat-generaal rust om de waarheid te achterhalen en dat in het licht van het arrest Singh van het EHRM, het niet louter volstaat te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid, duidt verzoeker niet aan welke elementen nog nader dienden te worden onderzocht waaruit alsnog het gegronde karakter van de aangevoerde vrees kan blijken. Ook met betrekking tot de algemene verwijzing naar het voordeel van de twijfel dient hetzelfde te worden vastgesteld. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij in het geval van een eventuele terugkeer naar Iran, niet zal spreken over zijn bekering aangezien hij over onvoldoende kennis beschikt over het christendom en de autoriteiten vreest.

Waar verzoeker er nog op wijst dat uit het rapport van het Deense immigratiedienst blijkt dat hij omwille van zijn bekering zelfs het risico op de doodstraf loopt, dat hij zijn christelijke identiteit heeft bekend in

publieke sfeer en dat er in Iran sprake is van foltering bij ondervragingen, gaat hij voorbij aan het feit dat zijn bekering en het daaraan gekoppelde relaas ongeloofwaardig is. Waar verzoeker nog aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met mensenrechtenverslagen ziet de Raad niet in op welke wijze dit de geloofwaardigheid van verzoekers relaas kan herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt in vluchtelingrechtelijke zin, noch elementen aanbrengt die wijzen op een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. VERHAERT